

שכנר דוד ז"ל

נולד ב-1922 בווינה, אוסטריה, עלה לארץ ב-1939
גוייס לצא בריטי ב-1942, הצטרף ל"חבורה" ב-1945
נפטר בטבעון ב-2.12.1995
רשמה: רחל שכנר

ה ע ס נ ה ר י ס ו

הספיד לו חברו מה"חבורה" (אליעזר ביגר) וכך אמר:
אנו חבריך מימים עברו, מתקופת הפעילות באיטליה למען
"ההעפלה", תמיד נזכור אותך כ-"דוד הַיָּקָה", היחוד שבך
- פועל בשקט, אינך מרבה בדיבורים, נחבא אל הכלים,
שקול ומחושב, נרתם לכל דבר שמטילים עליך, יוזם בעצמך
דרכים ושיטות לקידום המטרה ומבצע את המשימות על
הצר הטוב ביותר ובדרך המיוחדת שלך, אולי מכאן נדבק
לך הכינוי "דוד הַיָּקָה".

דוד נולד בווינה. עד גיל 16 גדל ולמד בווינה. ב-1937
הצטרף לגרעין עליית נוער איתם יצא לגרמניה להכשרה
לקראת עליה ארצה.

בספטמבר 1939 עלה לארץ ויחד עם חברי הגרעין נקלטו
בקיבוץ מסדה. ממסדה עבר לנתניה וניסה כוחו בליטוש
יהלומים.

ב-1942 התגייס לצבא הבריטי (1942-1946).

עם שחרורו מהצבא הבריטי כשהוא עדיין במדים, נסע
לוינה לחפש את הוריו וגילה שהם ניספו בשואה.

בין 1.6.47 ל-1.7.47 פעל באיטליה במסגרת עליה ב'. עם
שובו ארצה הצטרף לחטיבת הנגב של הפלמ"ח במלחמת
השחרור פעל בנגב.

המעבר מהפלמ"ח לצה"ל היה אוטומטי (פרוט בדרך ההספד
של קצין חימוש ראשי).

לאחר שחרורו מצה"ל המשיך לעבוד בנושאי בטחון. הרכה
לכתוב בעיקר בנושאי בטחון שוטף בעיקר בתקופה בה
שירת כיועץ בלשכת סגן הרמטכ"ל.

דוד אהב מאד את חיילי צה"ל ודאג, בדרכו שלו, לרווחתם
ולבטחונם. כילה בחברתם שעות וימים בעיקר במוצבים
בלבנון. כן גם תמך ועודד פעילות אזרחים כצמתי רענון
לחיילים בדרך.

בשנים האחרונות לחייו התנדב לעזור למועצה המקומית
בקרית טבעון (מקום מגוריו) בקליטת העליה הגדולה
מברית המועצות. גם בזה, כמו תמיד, פעל בחריצות
כמסירות, בחום, בתבונה ובצניעות.

דוד נפטר ב-2 בדצמבר 1995 בדרגת אל"מ. ליד ביתו
בקרית טבעון הוקמה פינת הנצחה ועל הסלע שובצה טבלת
מתכת עליה תומצת מפעל חייו במשפט אחד: "פנת הנצחה
לאל"מ דוד שכנר שהקדיש חייו להתנדבות ולבטחון
ישראל".

היה נשוי לרחלה מוסרוב ואב ליורם וגרעון.
נטמן בחלקת הכהנים בבית העלמין בקרית טבעון, בה גר
45 שנים.

עם החבורה באיטליה